

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

14.1.2009

B6-0036/2009 }
B6-0039/2009 }
B6-0040/2009 }
B6-0041/2009 }
B6-0049/2009 }
B6-0052/2009 } RC1

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

zgodnie z art. 115 ust. 5 Regulaminu złożyli

- Michael Gahler, Bernd Posselt, Eija-Riitta Korhola oraz Tunne Kelam, w imieniu grupy politycznej PPE-DE
- Pasqualina Napoletano, Hannes Swoboda oraz Christa Prets, w imieniu grupy politycznej PSE
- Marios Matsakis, Marios Matsakis oraz Frédérique Ries, w imieniu grupy politycznej ALDE
- Cristiana Muscardini, Roberta Angelilli, Antonio Mussa, Adam Bielan oraz Ryszard Czarnecki, w imieniu grupy politycznej UEN
- Angelika Beer, Jean Lambert, Monica Frassoni oraz Hélène Flautre, w imieniu grupy politycznej Verts/ALE
- Eva-Britt Svensson oraz Luisa Morgantini, w imieniu grupy politycznej GUE/NGL

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy polityczne:

- ALDE (B6-0036/2009)
- PSE (B6-0039/2009)
- Verts/ALE (B6-0040/2009)
- PPE-DE (B6-0041/2009)
- UEN (B6-0049/2009)
- GUE/NGL (B6-0052/2009)

w sprawie Iranu: przypadek Shirin Ebadi

RC\762590PL.doc

PE416.161v01-00}
PE416.164v01-00}
PE416.165v01-00}
PE416.166v01-00}
PE416.174v01-00}
PE416.177v01-00} RC1

PL

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Iranu: przypadek Shirin Ebadi

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza te dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając trzecie posiedzenie międzyparlamentarne Parlamentu Europejskiego i Medżlisu (parlamentu) Irańskiej Republiki Islamskiej, które odbyło się w Brukseli w dniu 4 i 5 listopada 2008 r., oraz sprawozdanie z niego,
 - uwzględniając oświadczenie złożone przez prezydencję w dniu 22 grudnia 2008 r. w imieniu Unii Europejskiej, dotyczące zamknięcia przez irańską policję Centrum Obrony Praw Człowieka prowadzonego przez Shirin Ebadi, prawniczkę i laureatkę pokojowej Nagrody Nobla w 2003,
 - uwzględniając oświadczenia prezydencji Rady z dnia 31 grudnia 2008 r. w sprawie grózb kierowanych do Shirin Ebadi,
 - uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ONZ z dnia 3 stycznia 2009 r. w sprawie nękania i prześladowania Shirin Ebadi oraz w sprawie jej bezpieczeństwa,
 - uwzględniając wcześniejsze rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w szczególności rezolucję nr 62/168 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 1 października 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
 - uwzględniając Deklarację Narodów Zjednoczonych w sprawie obrońców praw człowieka, przyjętą w dniu 9 grudnia 1998 r.,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, których stroną jest Iran,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że ogólna sytuacja w zakresie praw obywatelskich i swobód politycznych w Islamskiej Republice Iranu od 2005 r. stale się pogarsza we wszystkich dziedzinach i pod wszelkimi względami, zwłaszcza w odniesieniu do wykonywania praw obywatelskich i swobód politycznych, mimo że Iran podjął się propagowania i ochrony praw człowieka oraz podstawowych wolności w ramach poszczególnych międzynarodowych instrumentów dotyczących tego obszaru,
- B. mając na uwadze, że w dniu 21 grudnia 2008 r. irańska policja i funkcjonariusze służb

RC\762590PL.doc

PE416.161v01-00}
PE416.164v01-00}
PE416.165v01-00}
PE416.166v01-00}
PE416.174v01-00}
PE416.177v01-00} RC1

bezpieczeństwa zamknęli Centrum Obrony Praw Człowieka prowadzone przez Shirin Ebadi, prawniczkę i laureatkę pokojowej Nagrody Nobla w 2003, ponieważ centrum przygotowywało się do obchodów Dnia Praw Człowieka w 60. rocznicę podpisania Powszechnej deklaracji praw człowieka,

- C. mając na uwadze, że w dniu 29 grudnia 2008 r. dokonano przeszukania biura Shiran Ebadi w Teheranie i usunięto z niego dokumenty i komputery; mając na uwadze, że w dniu 1 stycznia 2009 r. wrogi tłum demonstrował przed jej domem i biurem, wykrzykując skierowane przeciwko niej hasła, zrywając szyld z jej kancelarii prawniczej i malując napisy na ścianach budynku,
- D. mając na uwadze, że coraz więcej jest dowodów na to, iż prześladowanie Shirin Ebadi przez irańskie władze nasiliło się z powodu jej kontaktów z urzędnikami ONZ zajmującymi się kwestiami praw człowieka oraz wykorzystania przez nich informacji dostarczonych przez jej centrum, które zawarto w sprawozdaniu ONZ z dnia 2 października 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie,
- E. mając na uwadze, że Shirin Ebadi grożono śmiercią po tym, jak zdecydowała się bronić siedmioosobowej grupę przywódców bahaizmu, aresztowanych wspólnie w maju 2008 r.; mając na uwadze, że Centrum Obrony Praw Człowieka protestowało również przeciwko stosowanemu przez władze wykluczaniu studentów ze szkół wyższych,
- F. mając na uwadze, że w sierpniu oficjalna irańska agencja informacyjna IRNA rozpowszechniła fałszywą informację, jakoby Narges Tavasolian, córka Shirin Ebadi, przeszła na bahaizm, co miało poważne konsekwencje, gdyż wyznawcy bahaizmu są w Iranie poważnie prześladowani,
- G. mając na uwadze, że członkowie innego znanego centrum praw człowieka w Iranie, Organizacji Praw Człowieka Kurdystanu, są równie poważnie nękanymi przez władze i stale grozi im aresztowanie; mając w szczególności na uwadze, że jej założyciela Mohammada Sadiqa Kaboudvanda skazano na 10 lat więzienia, zarzucając mu „działanie na szkodę bezpieczeństwa narodowego poprzez założenie Organizacji Praw Człowieka Kurdystanu”,
- H. mając na uwadze, że rząd i władze Iranu mają zdecydowany obowiązek ochrony bojowników o prawa człowieka; mając na uwadze, że deklaracja Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka, przyjęta w drodze konsensusu przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1998 r., stanowi, że państwa „podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ochrony [obrońców praw człowieka] przez właściwe organy przed wszelką przemocą, groźbami, odwetem, dyskryminacją faktyczną lub prawną, naciskami lub wszelkimi innymi arbitralnymi działaniami” będącymi konsekwencją ich uprawnionych wysiłków o propagowanie praw człowieka,
- I. zdecydowanie potępia represje, prześladowania i groźby wobec Shirin Ebadi oraz zamknięcie Centrum Obrony Praw Człowieka w Teheranie i wyraża poważne zaniepokojenie z powodu nasilenia się prześladowań obrońców praw człowieka w Iranie; zaznacza, że nalot irańskich sił bezpieczeństwa na Centrum Obrony Praw Człowieka w Teheranie to część szerszych usiłowań o uciszenie irańskiej społeczności obrońców praw człowieka;

RC\762590PL.doc

PE416.161v01-00}
PE416.164v01-00}
PE416.165v01-00}
PE416.166v01-00}
PE416.174v01-00}
PE416.177v01-00} RC1

PL

2. wyraża poważne obawy, że trwające prześladowania, groźby i ataki na Shirin Ebadi nie tylko zagrażają jej bezpieczeństwu, ale również stanowią zagrożenie dla wszystkich działaczy irańskiego społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka;
3. podkreśla, że zamknięcie Centrum Obrony Praw Człowieka to nie tylko atak na Shirin Ebadi i obrońców praw człowieka w Iranie, ale również na całą międzynarodową społeczność obrońców praw człowieka, którego jest ona wpływowym i czołowym członkiem;
4. wzywa z naciskiem irańskie władze, by położyły kres represjom, prześladowaniom i groźbom wobec Shirin Ebadi, zapewniły jej bezpieczeństwo i zezwoliły na ponowne otwarcie Centrum Obrony Praw Człowieka; wzywa irańskie władze, by umożliwiły nieskrępowane funkcjonowanie Centrum Obrony Praw Człowieka, Organizacji Praw Człowieka Kurdystanu i innych organizacji walczących o prawa człowieka;
5. wzywa irańskie władze do wypełnienia ich międzynarodowych zobowiązań w zakresie praw człowieka, a szczególnie do przestrzegania prawa do odbywania zgromadzeń pokojowych, zapisanego w Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych, który Iran podpisał i ratyfikował;
6. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu prześladowania i więzienia obywateli Iranu angażujących się w obronę praw człowieka i prowadzących kampanie przeciwko karze śmierci, za co często oskarża się ich o tzw. działalność na szkodę bezpieczeństwa narodowego; wzywa również Iran, by zaprzestał nękania, zastraszania i prześladowania przeciwników politycznych oraz obrońców praw człowieka, uwolnił osoby uwięzione arbitralnie lub z powodu ich poglądów politycznych i położył kres bezkarnemu łamaniu praw człowieka;
7. jak najostrzej potępia trzy ukamienowania, które miały miejsce w Meshhedzie pod koniec grudnia 2008 r., co potwierdził rzecznik wymiaru sprawiedliwości, oraz wzywa władze irańskie do przestrzegania ogłoszonego moratorium i do wprowadzenia w trybie pilnym przepisów mających na celu zniesienie tej okrutnej kary;
8. wyraża poważne obawy o stan zdrowia Mohammada Sadiqā Kaboudvanda, pogarszający się od czasu jego aresztowania; uznaje go za więźnia sumienia oraz wzywa do jego natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia i do udzielenia mu opieki medycznej;
9. głęboko ubolewa nad stosowaną nadal metodą zawieszania w prawach studenta w celu ukarania za organizowanie otwartych debat publicznych i wzywa władze do uwolnienia aresztowanych na uniwersytecie w Sziraz podczas ostatniego Krajowego Dnia Studenta w dniu 6 grudnia 2008 r.;
10. wzywa władze irańskie do wywiązywania się z rządowego obowiązku poszanowania mniejszości wyznaniowych i do szybkiego uwolnienia przywódców bahaizmu: Friby Kamalabadiego, Jamaloddina Khanjaniego, Afifa Naeimiego, Saeida Rasaiego, Mahvasha Sabeta, Behrouza Tavakkoliego i Vahida Tizfahma, gdyż zostali oni uwięzieni wyłącznie na podstawie wyznawanej wiary;

RC\762590PL.doc

PE416.161v01-00}
PE416.164v01-00}
PE416.165v01-00}
PE416.166v01-00}
PE416.174v01-00}
PE416.177v01-00} RC1

11. wzywa z naciskiem Radę i Komisję, aby nadal badały sytuację w zakresie praw człowieka w Iranie i aby w pierwszej połowie 2009 r. przedłożyły Parlamentowi kompleksowe sprawozdanie w tej sprawie, a także by nadal podnosiły konkretne przypadki naruszania praw człowieka;
12. podkreśla, że możliwość zawarcia w przyszłości porozumienia o handlu i współpracy między Iranem a UE zależy również od zdecydowanej poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie;
13. wzywa prezydencję Rady oraz przebywających w Iranie dyplomatów państw członkowskich do niezwłocznego podjęcia wspólnych działań w związku z wymienionymi wyżej obawami;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich, Komisji Praw Człowieka ONZ, prezesowi Sądu Najwyższego Iranu oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu,